

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2808/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu tog suda Ani Santini Gazilj, u pravnoj stvari tužitelja Donalda Franka iz Zagreba, Podbrežje Xiii. 13a, OIB: 07017091104, kojeg zastupa punomoćnik Goran Devrnja, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika OTP banka d.d., Zagreb, Ulica Domovinskog rata 61, Split, koje zastupa punomoćnica Sanja Vukina, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Vukina & Partneri d.o.o. u Zagrebu, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 14. svibnja 2026., u prisutnosti tužitelja i zamjenika punomoćnika tužitelja Ivana Zibara - odvjetničkog vježbenika i zamjenice punomoćnice tuženika Mie Hodalić - odvjetničke vježbenice, dana 16. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 50461/06 od 05.09.2006. sklopljenog između tužitelja Donald Frank, 13. Podbrežje 13a, Zagreb, OIB: 07017091104 i tuženika OTP BANKA d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833, a koja:

- u čl. 5. glasi: "NAKNADA ZA OBRADU KREDITNOG ZAHTJEVA 2 00 % (slovima dvaposto) od iznosa odobrenog kredita minimalno 200 00 kn a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora."

II Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833 da tužitelju Donaldu Franku, 13. Podbrežje 13a, Zagreb, OIB: 07017091104 isplati iznosa od 358,78 eur sa zateznim kamatama tekućim od 11. lipnja 2025. do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za

drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833 da tužitelju Donaldu Franku, 13. Podbrežje 13a, Zagreb, OIB: 07017091104 isplati iznos od 818,41 eur, u roku od 15 dana.

IV Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate zatezne kamate na iznos od 818,41 eur za razdoblje od 11. lipnja 2025. do isplate.

V Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833 naknaditi tužitelju Donaldu Franku, 13. Podbrežje 13a, Zagreb, OIB: 07017091104 trošak parničnog postupka u iznosu od 622,50 eur sa zateznim kamatama od 16. lipnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe kao u podnesku tužitelja od 12. lipnja 2025. godine.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 5. rujna 2006. s prednikom tuženika Societe Generale Splitska banka d.d. sklopio Ugovor o kreditu broj: 50461/06 kojim je tužitelju odobrio kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 28.360,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate, da je odredbom čl. 5. predmetnog Ugovora tuženik obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženik tereti tužitelja, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom. Tužitelj navodi da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženik kao jača ugovorna strana te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem, da je tuženik tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi, iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga prilikom isplate kredita za iznos od 4.050,00 kn (358,78 eur), nezakonito i potpuno netransparentno mu nametnuvši apstraktnu ulaznu naknadu. Konačno postavljenim tužbenim zahtjevom podneskom od 12. lipnja 2025. tužitelj navodi da je sukladno odredbi čl. 31. st. 2. Zakona o obveznim odnosima uglavničio iznos zateznih kamata na glavicu, pa da sada isto čini glavni zahtjev. Slijedom

navedenog tužitelj predlaže utvrditi ništetnom odredbu predmetnog ugovora o kreditu u čl. 5. koja glasi: "NAKNADA ZA OBRADU KREDITNOG ZAHTJEVA, 2% (slovima: dvaposto) od iznosa odobrenog kredita, minimalno 200,00 kn, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu ugovora", naložiti tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 358,78 eur sa zateznim kamatama od 11. lipnja 2025. do isplate te iznos od 818,41 eur, po osnovi uglavničenih kamata, sa zateznim kamatama od 11. lipnja 2025. do isplate, uz naknadu troška parničnog postupka sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovu svih tužbenih zahtjeva, pri čemu ne osporava visinu tužbenog zahtjeva iz zahtjeva II., osporava visinu i tijek zateznih kamata, te predlaže da sud odbije sve tužbene zahtjeve. Tuženik navodi da je dana 5. rujna 2006. s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu br. 50461/06 s promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom u valuti CHF, da tužitelj uz tužbu nije dostavio dokaz iz kojeg bi bilo moguće utvrditi je li uopće tužitelj ili su i treće osobe vršile uplate na ime dospjelih anuiteta po predmetnom Ugovoru o kreditu, ističe kako tužitelj nije dokazao da je zaista i platio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, osporava tužitelju svojstvo potrošača te ističe prigovor zastare. Tuženik navodi da nije dopušteno utvrđivati ništetnost bilo koje odredbe ugovora ako je predmetna odredba jasna, lako razumljiva i uočljiva, da nisu ispunjeni uvjeti za dopuštenost utvrđenja ništavosti odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva jer je predmetna odredba: pisana velikim podebljanim slovima i stoga je uočljiva u samom Ugovoru o kreditu, pisana na način iz kojeg nedvosmisleno proizlazi da naknada za obradu kreditnog zahtjeva može iznositi do najviše 2,00% od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, odnosno predmetna odredba sadrži sve podatke potrebe radi nedvosmislenog određenja činidbe tužitelja u cijelosti; štoviše ista je određena na matematički precizan način i posljedično za razumijevanje predmetne odredbe nije potrebno nikakvo posebno financijsko znanje; stoga predmetna odredba je jasna i razumljiva, sadržana u Ugovoru o kreditu koji je solemniziran, odnosno potvrđen od strane javnog bilježnika kojom je prilikom javni bilježnik tužitelja upozorio na obveze koje za njega proizlaze iz Ugovora o kreditu, a osobito u vidu jasnoće svih ugovornih odredbi. Zaključno tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti te naloži tužitelju naknaditi parnični trošak tuženiku sa zateznim kamatama koje teku od dana donošenja prvostupanjske odluke nadalje.

3. U odnosu na preinaku tužbe podneskom tužitelja od 12. lipnja 2025. i protivljenje tuženika preinaci valja istaknuti da je tužitelj tim podneskom u tijeku prethodnog postupka sukladno odredbi čl. 190. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje u tekstu ZPP) preinačio tužbu isticanjem još jednog zahtjeva radi isplate zateznih kamata u uglavničenom iznosu te obzirom je isto svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama sud je preinaku dopustio pa je odlučeno kao u izreci rješenja.

4. Imajući u vidu da je tuženik osporio u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti (deklaratorni dio tužbenog zahtjeva) te isplate iznosa od 358,78 eur po osnovi plaćene naknade i iznosa od 818,41 eur po osnovi uglavničenih zateznih kamata na iznos plaćene naknade (kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva). U konkretnom slučaju radi se samo o vrijednosti predmeta spora za zahtjev koji glasi na

isplatu iznosa od 358,78 eur jer doista u ovoj situaciji, u smislu odredbe čl. 35. i 40. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje ZPP) deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu pa se njegova vrijednost ne uzima u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu pri čemu valja istaknuti da se sukladno odredbi čl. 35. st. 1. i st. 2. ZPP-a kao vrijednost predmeta spora uzima u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva dok se kamate ne uzimaju u obzir ako ne čine glavni zahtjev. Stoga ovaj sud smatra da je naznačena vrijednost predmeta spora u tužbi od strane tužitelja u iznosu od 1.400,00 eur suviše visoko naznačena, kako to ispravno prigovara tuženik, pa je stoga odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 358,78 eur i odlučio kao u izreci rješenja od 9. travnja 2026.

5. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u: ugovor o kreditu broj 50461/06 od 5. rujna 2006. (list 6-7 spisa), knjigovodstvenu karticu (list 8 spisa) te izveo dokaz saslušanjem tužitelja.

6. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

7. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje nišetnom odredbe čl. 5. ugovora o kreditu broj 50461/06 od 5. rujna 2006. kojom je ugovoreno plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva te zahtjev za isplatu iznosa naplaćenog temeljem te odredbe i uglavničenih zateznih kamata na plaćeni iznos naknade za razdoblje do 10. lipnja 2025.

8. Uvidom u Ugovor o kreditu broj: 50461/06 od 5. rujna 2006. utvrđeno je da je isti zaključen između prednika tuženika – Societe generale Splitske banke d.d. kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita dana 5. rujna 2006. u iznosu od 28.360,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti obračunato prema kupovnom tečaju kreditora na dan korištenja (čl.1.), bez određene namjene (čl.2.), da je čl. 5. ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva 2% od iznosa odobrenog kredita minimalno 200,00 kn, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu ugovora.

9. Tužitelj je u svom iskazu, kojeg je sud ocijenio kao iskren i uvjerljiv, iskazao da mu je kredit trebao za zatvoriti jedno drugo dugovanje i da je tek godinama kasnije saznao za naknadu, a u banci da mu ništa u pogledu te naknade nije objašnjavano, da zna da je tu naknadu platio, ali se ne sjeća detalja na koji način. Na posebno pitanje punomoćnika tuženika je li imao ikakav obrt ili trgovačko društvo u vrijeme sklapanja kredita tuženik je iskazao da nije koliko se sjeća.

10. Glede prigovora nedostatka aktivne legitimacije te prigovora tuženika da su uplate po kreditu vršene od strane treće osobe valja napomenuti kako su uplate po kreditu vršene u ime, za račun i po nalogu korisnika kredita (tužitelja), a kreditor ih je kao takve prihvatio, evidentirao i iskoristio za zatvaranje obveza po kreditu. Eventualno potraživanje koje bi treća osoba koja je faktički izvršila uplatu mogla imati prema tužitelju kao korisniku kredita tiče se odnosa te osobe i samog tužitelja kao korisnika kredita, a ne kreditora. Slijedom navedenog, prigovor nedostatka aktivne legitimacije ukazuje se neosnovanim.

11. U odnosu na svojstvo potrošača valja istaknuti kako iz dokumentacije u koju je izvršen uvid i iz iskaza tužitelja proizlazi da je tužitelj kao korisnik kredita imao status potrošača u smislu odredbe čl. 3. tč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, dalje: ZZP), a obzirom je predmetni ugovor o kreditu sklopio kao fizička osoba u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

12. Odredbom čl. 269. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; dalje: ZOO) propisano je da se ugovorna obveza može sastojati u davanju, činjenju, ne činjenju ili trpljenju, dok je st. 2. navedenog čl. propisano da ona mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno odrediva. Odredbom čl. 270. ZOO-a propisano je da, kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv da je ugovor ništav.

12.1. Odredbom čl. 272. st. 2. ZOO-a propisano je da ako treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu da je ugovor ništetan.

12.2. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a, važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

Odredbom čl. 84. ZZP-a propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

13. Iz sporne odredbe čl. 5. ugovora o kreditu proizlazi da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obradu zahtjeva, jednokratno, odmah po potpisu ugovora, 2% od iznosa kredita minimalno 200,00 kn, a koja odredba je sama po sebi lako uočljiva i jasna.

13.1. No valja istaknuti da je ugovorena naknada u Ugovoru o kreditu naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti, sve u vrijeme i na način kako je to ugovorom o kreditu i ugovoreno. U smislu odredbe čl. 269. i čl. 272. ZOO-a naknada kao takva mora biti određena, odnosno odrediva.

13.2. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da je odredba čl. 5. predmetnog ugovora određena odnosno odrediva, a isto tako nije niti dokazao da se prilikom sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovaralo o toj spornoj odredbi.

Nadalje, iz Ugovora o kreditu kao i iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, pa po prirodi stvari se o odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a niti se moglo pojedinačno pregovarati.

13.3. Sud nalazi da općenita formulacija glede naknade iz spornog dijela odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog

početka ugovornog odnosa tužitelj, kao potrošač, doveden u neravnopravni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s obzirom da je na temelju takve formulacije tužitelj mogao znati samo da je dužan platiti naknadu u ugovorenom postotku, ali nije mogao ocijeniti zašto, kako i temeljem čega je dužan naknadu platiti.

13.4. U odnosu na prigovor tuženika da je ugovor solemniziran valja istaknuti da je navedeni prigovor neosnovan obzirom da tužitelj unatoč navedenoj okolnosti ima pravo tražiti pravnu zaštitu sukladno odredbi čl. 1111. st. 1. i odredbi čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje ZOO) u vezi s odredbom čl. 323. st. 1. ZOO-a te da javni bilježnik pri solemnizaciji ugovora o kreditu nije mogao tužitelju objasniti parametre za naknadu koji nisu bili navedeni u ugovoru o kreditu kojeg je solemnizirao niti je imao takve zakonske ovlasti.

13.5. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe i nedostatka jasno definiranih parametara za naknadu, koji bi pritom bili razumljivi tužitelju kao prosječnom potrošaču, proizlazi da naknada nije bila određena, a niti određiva, slijedom čega sud nalazi utvrđenim da sadržaj takve ugovorne odredbe nije jasan niti razumljiv bilo kojem prosječnom potrošaču, pa tako niti tužitelju.

13.6. S obzirom na utvrđeno očito je da tuženik nije na nedvojben način dokazao da je s tužiteljem u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovarao o spornoj odredbi i da ga je upoznao s parametrima o kojima ovisi iznos naknade te o posljedicama istog. Naime, banka je dužna upoznati klijente s elementima koji utječu na određivanje naknade kao i s posljedicama koje bi isto moglo imati na visinu njezine obveze jer je znanje i iskustvo banke u kreditnom poslovanju superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača što u konkretnom slučaju nije učinjeno s obzirom na općenitu i nedorečenu formulaciju o naknadama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, koja formulacija je tužitelju nerazumljiva.

Dakle, tužitelju su u samom ugovoru morali biti određeno predočeni i objašnjeni razlozi i pojedinosti glede naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogao predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje za njega iz ugovora mogu proizaći, pri čemu nije dovoljno da je tužitelj samo općenito znao da je dužan platiti naknadu. Kako je odredba ugovora o naknadama od bitnog značaja i u konačnici ovisi isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti plaćanja istih, to predstavlja odredbu koja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao korisnika kredita.

14. Kako je u ovom postupku utvrđeno da sporna odredba nije određena niti određiva to je ista u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a ništava. Nadalje, utvrđeno je da je sporna odredba prouzročila i znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužitelja kao potrošača te je kao takva nepoštena, a time i ništava i u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a.

14.1. Slijedom navedenog, tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje ništetnosti odredbe iz čl. 5. Ugovora o kreditu valjalo je prihvatiti kao osnovan i temeljem odredbe čl. 81. i čl. 87. st. 1. ZZP-a, čl. 3.-4., čl. 269., čl. 272. ZOO-a te Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. I. EZ 1993 L 95/29) odlučiti kao u točki I izreke presude.

15. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva valja istaknuti da visina među strankama nije sporna (tuženik je na pripremnom ročištu dana 9. travnja 2026. istaknuo da ne osporava visinu zahtjeva), dok iz knjigovodstvene kartice proizlazi da je iznos od 4.050,00 kn plaćen dana 3. listopada 2006.

16. U odnosu na prigovor zastare valja istaknuti da sukladno pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva u svakom slučaju počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

16.1. Obzirom je u ovoj pravnoj stvari točkom I izreke presude utvrđena ništetnost odredbe o naknadi, kada je zastara ponovno počela teći po pitanju naknade, to prigovor zastare nije osnovan u smislu odredbe čl. 225. ZOO-a.

17. Slijedom navedenog sud nalazi da je tuženik u obvezi prema tužitelju vratiti sve što je stekao temeljem ništetne odredbe ugovora, dakle, bez osnove i to sa zateznom kamatom od dana stjecanja pa do isplate, jer se ima smatrati nepoštenim stjecateljem.

18. Stoga je tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate iznosa koji je tuženik stekao na temelju odredbe ugovora o kreditu o naknadi valjalo prihvatiti kao osnovan te naložiti tuženiku da isplati tužitelju iznos od 358,78 eur sa zateznim kamata od 30. lipnja 2025. do isplate, sve temeljem odredbe čl. 323. st. 1., čl. 1111. st. 1., čl. 1115., čl. 29. ZOO-a, radi čega je odlučeno kao u točki II izreke presude.

19. U odnosu na zahtjev za isplatu iznosa od 818,41 eur, koji se odnosi na zateznu kamatu na iznos od 358,78 eur za razdoblje do 10. lipnja 2025., valja istaknuti da tužitelj ima pravo zahtijevati isplatu zatezne kamate na iznos plaćene naknade (glavnica) od dana stjecanja tuženika do isplate pa samim time tužitelj ima pravo zahtijevati i isplatu zatezne kamate u apsolutnom iznosu od dana stjecanja tuženika do dana podnošenja zahtjeva za isplatu zatezne kamate izražene u apsolutnom iznosu. Slijedom navedenog valjalo je prihvatiti tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate iznosa od 818,41 eur i odlučiti kao pod točkom III izreke presude.

20. U odnosu na zahtjev tužitelja za isplatu zatezne kamate na iznos od 818,41 eur za razdoblje od 11. lipnja 2025. do isplate valja istaknuti da je odredbom čl. 31. st. 1. ZOO-a propisano da na dospjele, a neplaćene zatezne kamate ne teku zatezne kamate, osim kad je to zakonom određeno dok je odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a propisano da se na iznos neisplaćenih kamata mogu zahtijevati zatezne kamate samo do dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Imajući u vidu da se postupak u ovoj pravnoj stvari vodi radi isplate naknade naplaćene tužitelju na temelju predmetnog ugovora o kreditu to prema stavu suda, a u smislu navedenih odredbi ZOO-a, tužitelj nema pravo zahtijevati zateznu kamatu na u apsolutnom iznosu izraženu zateznu kamatu na neplaćenu glavicu.

Slijedom navedenog valjalo je u tom dijelu odbiti zahtjev tužitelja i odlučiti kao pod točkom IV izreke presude.

21. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a, a obzirom tužitelj nije uspio u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva radi kojeg dijela nisu nastali posebni troškovi, i na odredbi čl. 155. ZPP-a.

21.1. Tužitelju je trošak postupka odmjerjen prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje u tekstu OT) i to za sastav tužbe u iznosu od 100,00 eur (tbr.7.tč.1.OT), za sastav podneska od 12. lipnja 2025. u iznosu od 100,00 eur (tbr. 8.tč.1.OT), za zastupanje na ročištima dana 9. travnja 2026. i dana 14. svibnja 2026. u iznosu od po 100,00 eur za svako (tbr.9.tč.1.OT), trošak zastupanja na ročištu za

objavu presude u iznosu od 50,00 eur (tbr.9.tč.3.OT), sve uvećano za 25% PDV-a, što iznosi ukupno 562,50 eur.

Tužitelju je dosuđen trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 30,00 eur i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 30,00 eur.

Slijedom navedenog tužitelju je dosuđen trošak postupka u ukupnom iznosu od 622,50 eur.

21.2. Tužitelju u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a nije dosuđen trošak sastava podneska od 25. kolovoza 2025. jer nije bio potreban za vođenje parnice.

21.3. Odluka o kamati na dosuđeni trošak postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a i na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

21.4. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom V izreke presude.

U Zagrebu, 16. lipnja 2026.

Sudac:
Ana Santini Gazilj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja stranke mogu podnijeti žalbe županijskom sudu, koja se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka, putem ovoga suda. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

-od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, bez obzira da li je stranka na to ročište pristupila, odnosno

-od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

DNA:

1. tužitelj po pun. – uz rješenje za sudsku pristojbu za tužbu u iznosu od 30,00 eur i za presudu u iznosu od 30,00 eur

2. tuženik po pun.

3. spis

Broj zapisa: **9-30889-7bae3**

Kontrolni broj: **06019-afba0-fd452**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.